

Честит юбилей, Родолубецо!

Какво означава и задължава думата „дълг“? Този въпрос задава в началото на новата си книга „Дълг към род и Родина“ добруджанският краевед, родоизследовател и фолклорист

Иван Жечев. Отговорът не е еднозначен, отговорите са много и авторът ги дава с всеки един от включените в книгата спомени, публикации, очерци.

Дълг, според Иван Жечев,

е спазването на „всички ония неща, свързани с ежедневния живот и традициите, останали и завещани ни от нашите предци“. Дълг е да не забравяме миналото, на което са ни учили „в дом, училище, в обществен живот, на село и в града, в цялата родна страна“.

Дълг е да спрем всички, които се оплакват и говорят с лоши думи: „Напушам България, отивам в чужбина, това не е държава!“ Книгата „Дълг към род и Родина“ на Иван Жечев е юбилейна. Събрала в едно различни спомени, очерци, публикации, отзиви, благодарствени писма към автора, тя представя пред нас един истински българин, милеещ за своята Родина. Във всяко едно от писанията с думи простички, но от душа, авторът разказва за нещата, които са го вълнували през тези 80 години. Научаваме за дядо

му Костадин, откаран от румънските власти и завърнал се от Молдова, за семейството и съседите му, за събратята по съдба, с които е служил на границата, за добрите хора, които среща в живота си и днес.

Особено място в новата книга на Иван Жечев отново заема българското село. Селото, което сега е пусто и безлюдно, с полусъборени и изоставени къщи и самотни възрастни хора. Но в творбите на краеведа има и оптимизъм за българското село — защото неговият бит и традициите са запазени в многобройните читалища, чрез фолклорните събори и празници в Добруджа, които той описва.

С много любов авторът разказва за родната си къща в село Тянево, пренесена в музей „Под бащината стряха“, и за многобройните гости от близо и далеч, които посреща в нея. В книгата са включени и очерци на Иван

Жечев за фотоизложбата му „Чешмите на Добруджа“, както и публикации за нея в медиите от Добрич, Балчик и Шабла. Увлекателно краеведът разказва за сбирките в Клуба на Съюза на офицерите и сержантите от запаса и резерва (СОСЗР), за благородната дейност на БЧК в Добрич, за известни фолклористи, та дори и за 50-годишнината на улица „Боровина“, на която живее. А богатият снимков материал ще накара много от читателите да се вгледат във фотосите, за да открият себе си или свои близки.

Новата книга на Иван Жечев трябва да се прочете. Защото тя ще върне всеки към миналото, към рода му, към позабравените дядо и баба и близки. Защото в нея българинът Иван Жечев дава отговора: „Така ще възстановим онова, което сме занемарили и пропуснали като дълг и обич към род и Родина“.

Мариела БОНЧЕВА

Краеведът Иван Жечев навърши 80 години с възрожденски плам и самочувствие

Иван Жечев с областния управител Красимир Кирилов /вляво/ и заместника му Красимир Николов
Фото: хаджи Георги ЙОВЧЕВ

На 18 юни 2019 г. в Младежки дом „Захари Стоянов“ Добрич авторитетно бе отбелязана 80-годишнината на добруджанския краевед Иван Жечев, роден в с.Тянево, където е превърнал родната си къща в етнографски музей.

Познавам го от 13 май 2006 г., когато беше организирал в ресторант „Хелиос“ Балчик среща на Господиния род. Оказа се, че клонки от моето семейство се пресичат с неговото семейство и сме от един и същи род. Толкова е хубаво да видиш своите сродници, да се запознаеш с тях, да споделиш намеренията си за бъдещето. Изследването на Господиния род от Иван Жечев, Симеон и Антония Господинови е стигнало до 200 г. назад, когато са живели в Одрин и после мигрират към Балкана, Добруджа, Бесарабия. Родословното дърво е голямо и много разклонено. Хубаво е всички да знаят своя род и родина — препоръчва по Паисиевски на младото поколение Иван Жечев, още в заглавието на книгата си „Знай своя род и родина“.

Дълги години Иван Жечев е в сърцевината на фолклорните ансамбли на Добрич, където играе и учи други запалени танцьори с голямо умение българските народни хора и ръченици. Неговата хореографска дейност е 65-годишна. Множество са медалите, купите и грамотите от прегледите на художествена-та самодейност. И сега краката

го държат здраво, макар че се поддържа от време на време на бастуна.

На тържеството в негова чест, бяха споделили краеведските му книги, изложбите с народно-творческа тематика, постиженията му като танцьор и хореограф, посещенията му на всички големи фолклорни празници в Добруджа.

Специални поздравления му поднесе Красимир Кирилов /у-л на Добричка област/; Красимир Николов /зам.-у-л на Добричка област/; инж.Тошко Петков /кмет на община Добричка/; д-р Йорданка Стоева /председател на ОбС Шабла/; Мариян Жечев /кмет на Община Шабла/; Добри Стефанов /кмет на Община Крушари/; полк.о.з. Кольо Димитров /председател на ОбС на СОСЗР Добрич/; д-р Артюн Еринозов /директор на Обл.съвет на БЧК Добрич/; Петър Крумов /композитор от гр.Добрич/; Мариела Бончева /журналист от Добрич/; Атанас Стоянов /издател на всички му книги в „Матадор“/; Росица Димитрова /общественик от Добрич/; народната певица Галина Дурмушлийска. Имаше и Поздравителни адреси от кмета на Добрич Йордан Йорданов, от Сдружение „Българско наследство“ гр.Балчик.

Маруся КОСТОВА
Председател на Сдружение „Българско наследство“ Балчик

В служба на род и родина

/Нова книга на родолубеца Иван Жечев/

На 18 юни от 17.30 часа в Младежкия дом на гр. Добрич се състоя интересното събитие. Беше отпразнуван юбилеят на небезизвестния добруджански краевед, родоизследовател и фолклорист Иван Жечев, който навършва 80 години.

На тържеството присъстваха много официални гости. Честното започна със задушевен момент — беше изпълнена „Овчарова жалба“, песен, създадена по мотиви на Йовкови разкази. След нея и песента „Майчица“, подарък за юбиляра със спровод на кавал от Данчо Радулов. След музикалния увод на тържествената вечер думата бе дадена на юбиляра. Иван Жечев благодари за трогателното откриване на срещата и започна своя разказ за най-важните моменти от живота и дейността си. Наскоро бе издадена поредната му книга „Дълг към род и родина“. Тя е юбилейна, събрала различни спомени, очерци, публикации, отзиви, благодарствени писма. В нея авторът с обикновени думи, по много увлекателен начин разказва да онова, което го е вълнувало в живота през тези 80 години. От книгата научаваме за рода му, за родното село Тянево, за родната му къща, превърната в музей, за онова, което го е вълнувало, за фолклорните събори, от които, според него, струи оптимизъм за българщината, за фотоизложбата „Чешмите на Добруджа“ и гостуването и в различни селища, включително и в Балчик. Увлекателно е разказано и за сбирките в клуба на СОСЗР, за благородната дейност на БЧК в Добрич, за известни фолклористи, за 50-годишнината на улица „Боровина“, в която живее. Богатият снимков мате-

риал прави книгата интересна и търсена.

След разказа на юбиляра последваха поздравления и подаръци от гостите. „Здраве, дълголетие и нови творчески успехи“ — с тези искрени пожелания започва словата на гостите, както на официалните лица, така и от роднини и приятели. В поздравителния адрес на кмета Й. Йорданов беше изтъкнато, че Иван Жечев е верен на родния добруджански край, че той съхранява с дейността си добруджанската памет, че е пример за идните поколения. Областният управител Кр. Кирилов акцентира в поздравлението си на вниманието, което заслужава юбилярят. „Дръзновение и сили са нужни за онова, което прави Иван Жечев“ — заяви той. Особено внимание към юбиляра прояви журналистката Росица Димитрова, която поднесе голяма добруджанска пита с много топли слова, припомняйки колко вълнуващи са били първите й контакти с него. Още много приятели и близки разказаха спомени, свързани с многообразната дейност на този неуморим и обичащ толкова силно обществен труд човек. Дейност, която той продължава и сега, независимо от физическите трудности и здравни проблеми. Възхищение и благодарност към него по най-красив и поетичен начин се изразили учениците от СОУ „Димитър Талев“:

„На теб, учителю по родолюбие, на теб, лишения от сребролюбие, с твоето безгранично трудолюбие ти си нашият модел по човеколюбие.“

Модел на обикновен човек, стремящ се да изпълнява достойно дълг към род и родина.

Мария АНДРЕЕВА

Дълг към род и Родина

Данчо Радулов и Галина Дурмушлийска.

Фото: хаджи Георги ЙОВЧЕВ

Какво означава и задължава думата „дълг“? Да спазваме всички ония неща, свързани с ежедневния живот и традициите, останали и завещани ни от нашите предци. Когато едно семейство се създава, постепенно, по етапен ред в къщата, където живее, започват да се трудят и учат на уважение. Най-възрастният в семейството това е дядото. Той и бащата дават наставления на своите жени как да гледат и възпитават децата на ред и почит към възрастни, към по-големи братя, сестри, близки. Бащата съветва синовете си да растат умни, да се учат, като пораснат войници ще отидат в армия народна, а други по родните граници на страната ще пазят от зли душмани. А бабата се обръща към снахата и децата: „Слушайте, дъще и вие деца наши, като пораснете, моми ще бъдете, по седенки

ще ходите, на работа ще се учите, да предете и нашивате, чеиз да правите. Невести като станете, там, където отидете, къща да подреждате, на свекър и свекърва вода да полеете, очи да си мият и на Бога да благодарят: „Дай, Боже, дай такава снаха всеки да има, деца умни да ражда, на български думи да ги учи, на стари хора хатър да сторят, хубави шевици да шият, дават наставления на своите жени как да гледат и възпитават децата на ред и почит към възрастни, към по-големи братя, сестри, близки. Когато на празник излезете сред село на мегдана, на хоро весело да се хванете, песни да песте за моми и ергени, добруджанска ръченица да играете, ергени да надиграете!“

Скъпи читатели, български граждани, не забравяйте миналото, на което са ви учили в дом, училище, в обществен живот, на село и в града, в цялата родна страна. Вече навлязохме във време на интензивен живот в

страната и Европа, защото достигнахме до този момент млади хора да мразят родината си, да не я обичат като своя? Заявяват, че напускат България, че отиват да работят в Америка, Германия, Франция, Испания и много други страни.

Искам да ви кажа, че като младеж и аз участвах в самодейни фолклорни и танцови състави. Пътувах с ансамбли в различни държави, но нито веднъж не си помислих да оставам там. През 1964 г. ансамбъл „Добруджа“ бе изпратен на турне във Франция и Италия. Нашият дълг към Родината беше да играем, пеем, свирим, да дадем всичко от себе си за доброто представяне по сцените на тези авторитетни страни. Турнето беше продължително. По едно време започнахме да питаме нашия ръководител Петър Крумов кога ще се прибираме в Бълга-

рия, та да разкажем на близки и познати какво сме видели, как ни се радваха и аплодираха зрителите. Когато най-после се върнахме, в София на гарата всички се радваха. Най-после стъпихме отново на родна земя, всеки се кръстеше и целуваше земята. Помня как гайдарят Диньо Жеков се провикна отдалеч: „Крумов, не мога да целуна земята, много съм пълен!“, а той се шегува с него: „Бай Диньо, слез от перона и така ще целунеш земята“.

Дами и господа, знаете ли в днешно време какво се случва по села и градчета, няма работа, всеки се оплаква, говори лоши думи: „Напушам България, отивам в чужбина, това не е държава!“ Дотам ли стигнахме — да мразим своята родина и да бягаме от нея, циганите и те бягат — отиват в другите страни „да представят“ България. Не спирам да обикалям селата на Добруджа и какво мислите виждам — къщи опустели, дворове буренясали с тревни и дървета, тук-там самотни хора излезли на улицата, седнали до порти, визират се и чакат някой да мине, „Добър ден!“ да им каже. Като ги заговориш, вадят кърпи, изтриват сълзите си, обзети от мъка и спомени какво е било преди. Закриват се магазини, училища, болници по места... Скъпи читатели, много е трагично състоянието из Добруджа и ония китни някога села. Хората преди се гордееха,

че живеят в уредено село, наслаждаваха се на хубави празници, с богати трапези, отрупани с вкусни домашни гозби, сарми, цели кокошки, агне на фурна, с чудно вино кастел... А сега с всяка изминала година навлизат все повече пакетирани стоки от чужбина. По този повод много може да се пише, защо например не се възстановят столовете по училищата, за да се хранят децата със здравословни готвени ястия?

Правя обръщение към нашите ръководители отгоре надолу по-често да слизат по места по всички области и села, да правят срещи с обикновените хора и в по-труднодостъпните краища на страната. Да се възстановят животновъдните ферми, комбинатите, за да могат всички да си хапват хубави, истински наши меса, сирене, хляб и всичко позабравено като родно производство от близкото минало. Нека това бъде дълг на нашите ръководители да възстановят онова, което имахме в нашата страна. Така ще се върне обичта на младото и старо към селото и града. Нека в училищата да се въведе изучаване и опознаване на родовете и предците. Така ще възстановим онова, което сме занемарили и пропуснали като дълг и обич към род и Родина. Или както казват старите хора, прави това, което трябва, пък каквото ще да става... По-често сред народа, по-близо до живота!

Иван ЖЕЧЕВ